

Въ сѣбота вечеръ и срѣшу празникъ, както и сутрѣнта бѣж задлѣжени венчикитѣ ученици да отидѣтъ мирно и редовно въ черква и да стождѣт на опрѣдѣленото мѣсто, освѣнт канонархитѣ или анагностетата (рѣкоположенитѣ отъ Владиката съ форма дяконска, черковни четниви и пѣвци), които стояхж отъ дѣсно и лѣво при пѣвцитѣ, държѣхж имъ *исо* (басъ) и канонерхваж (т. е. прѣди пѣвеца съ гласъ диктувахж му, което пѣяхж и се наричахж канонархи, защото начнавахж тѣ, да четждѣт канонитѣ. Едвамъ помнѣж, че и мене майка ми ме примѣняваше съ салтамарчица и пр., за да отивамъ съ баща си на черкова, който бѣше облеченъ съ дълго сукнено джубе, съ сукнени шалвари и съ отъ карѣмска кожа шюбура, твърдѣ сериозенъ, строгъ, справедливъ и чадолубивъ! Помнѣж че и мене, като бѣхъ на 12—13 години, когато бѣхъ искаралъ апостола, майка ми настоя и плати на Андрианополевия Митрополитъ само 5 гроша, като вдовица, (Сливенъ бѣше подъ неговата Епархия), за да ме рѣкоположи Анагностъ, защото сж пожелали пѣвцитѣ за сладкия ми гласъ, подобенъ ужъ на бащиния ми, за да казвамъ апостола и пр. Помнѣж да ми е приказвала майка ми, че баща ми съ брата си попъ Никифора отъ малки пожелали да идждѣт въ Свята-гора и тамъ били сж получили образованието си въ Българскитѣ и Гръцки манастири, дѣто се е прѣподавало греческия езикъ, а въ Зографския и Хилендарския и пр. Славянския, както и черковното старо и ново пѣние, а по тѣзи причина баща ми и до края на живота си, както и майка ми, споредъ него имали сж Свято-горска отхрана и редъ въ дома ни, тѣй щото къщата ни освѣнт училище била е и като монашески домъ, защото не само сж ходили въ черква, нѣ и вечеръ подиръ ѣдение, както и сутрѣнъ, трѣбвало да се чете прѣдъ иконитѣ и Иерусалима ни, което въ Свята гора било опрѣдѣлено да четждѣт въ келцитѣ си всичкитѣ калугери и иноци и да поствятъ и триимѣждѣт,